

Šmilův DAF	Berešit	 Name Shmilův Daf Doopravdy.cz
29. tišri 5770 17. říjen 2009 začátek šabatu: 17:51 konec šabatu: 18:55	 Časy z Kaluach.net východ slunce 6:22 šma jisrael do 9:08 mincha od 13:14 západ slunce 18:07 tři hvězdy 18:40	

Sidra v číslech

1. sidra v Tóře (z 54) a 1. v Berešit (z 12), 23 paršiot, 10 otevřených, 13 zavřených, skládá se z 146 vět, 1931 slov a 7235 písmen, obsahuje 1 micvu - příkaz
 ŠABAT MEVARCHIM – Roš chodeš chešvan bude v neděli a pondělí (18. a 19. října)

Alijot v kostce

Kohen: Stvoření světa – ačkoliv v Talmudu není vyřešen spor rabi Eliezera a rabi Jehošuy, ve kterém měsíci byl stvořen svět, pro názor rabi Eliezera existují dva podpůrné důkazy - gematrie slov BEREŠIT BARA odpovídá slovům BEROŠ HAŠANA NIVRA (= Byl stvořen na Roš hašana) a písmena BEREŠIT se dají přeskupit do slova ALEF BETIŠRI (= Prvního tišri). Výraz „Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi“ dává mnoho variant výkladu. Jedná se o událost prvního dne? Nebo o něco, co prvnímu dni předcházelo. Zdá se, že první dvě věty Tóry popisují Božský aspekt tvoření něčeho z ničeho, JEŠ MEAJIN. Před slovem BEREŠIT neexistovalo nic mimo Boha a až božský příkaz stvořil vše – hmotu, energii, myšlenky, čas. Z tohoto pohledu by slova „nebe a země“ znamenala kompletně celý vesmír a tvoření prvního dne by začínalo proměnou TOHU VAVOHU (chaosu) v uspořádaný svět. Nezodpovězenou otázkou zůstává, co bylo „před stvořením“, a stejně tak nemá cenu pátrat po tom, jak dlouho stav nicoty trval, protože bez času nelze čas měřit. Ani jednotlivé dny tvoření netrvaly 24 hodin. Tóra pouze užívá jazyk srozumitelný lidem, což dokládá i pasáž o Slunci, Měsíci a hvězdách, v níž jsou hvězdy představeny jako malé, protože se nám malé zdají (byť jsou často mnohem větší než Slunce), a ač je Měsíc 400x menší než Slunce, je nám 400x blíže, takže nám Tóra obě tělesa popisuje jako stejně „veliká“.

Levi: Příběh stvoření světa zaměřený na rajskou zahradu (GAN EDEN) a člověka, který je představen jako smysl celého tvoření.

Šliší: Hřích u stromu poznání a následný trest.

Revií: Vypovězení z ráje. Kain, Hevel a první vražda. (Byl Kain jiný druh humanoida-člověka?)

Chamiší: Kainův praprapotomek Lemech zabíjí Kaina. Lemechova rodina (včetně Noachovy ženy Naamy).

Šiši: Genealogie od Adama přes Šeta k Noachovi. Chanoch nezemřel, ale opustil svět ve věku 365 let.

Švii: Metušelach – nejstarší muž Tanachu (969 let) umírá těsně před potopou. Úpadek světa. Bůh lituje, že stvořil člověka. Vše míří k potopě (viz příští sidra - Noach)

Haftara (Šmuel Alef - 20:18-42): Speciální haftara v předvečer Roš chodeš – příběh Davida a Jonatana.

Fotografie týdne

Židé celého světa přežili měsíc svátků a pomalu se navrací do vyjetých kolejí. Stejně tomu je i v případě našeho Dafu, který každý týden vydává pražský rabinát (nejen) pro návštěvníky synagog. **Přejeme všem čtenářům úspěšný rok 5770.**

Na www.facebook.com/pages/Shmiluv-Daf/129867738949 se můžete stát našimi fanoušky. Daf je také možné dostávat mailem v pdf (stačí kontaktovat rabinát).

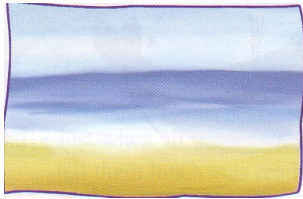

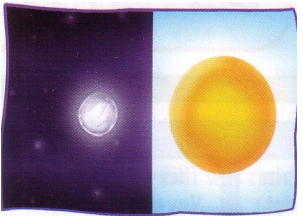

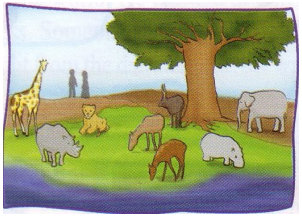
A do nastupující zimy jeden prohrátý obrázek nespočtu sukot v jeruzalémské čtvrti Batej Ungarin.

Soutěž: Velikáni

Prohlédněte si velikána na obrázku a na doopravdy.cz/judaismus/index.php/Kategorie:Velikani si zkontrolujte, zda jste hádali správně. Text na webu můžete upravit a vylepšit. (Nápovědy: Litva, Mitnaged)

Děti se učí Tóru s Mibereshit.org

		
Na počátku Bůh stvořil n---e a z--i a řekl: „Budiž s----o!“	Bůh shromáždil všechnu vodu pod o-----u na jednu místo a objevila se s--š.	A Bůh řekl: „Ať se země zazelená travinami a s----y nesoucími p---y.“
		
Bůh stvořil dvě velká světla – S----e a M---c. A také stvořil h----y.	A Bůh řekl: „Ať jsou v---y plné ryb a nebesa plná p---ů. A stalo se tak. A byl p--ý den.“	Šestý den Bůh stvořil č-----á zvířata, muže a ženu. A vše, co Bůh stvořil bylo d---é.

Rabbi Jonathan Sacks: Smrtelnost a nesmrtelnost

Jedná se o jeden z nejznámějších příběhů Bible. V rajské zahradě, obklopen veškerou nádherou stvoření, žil první lidský pár. Vše mu bylo dovoleno. S jedinou výjimkou plodů konkrétního stromu. Snad ani není třeba uvádět, že to bylo to jediné, po čem první lidé skutečně toužili. Zakázané ovoce je vždy to nejsladší.

Muž a žena plod ze stromu ochutnali, otevřely se jim oči a oni ztratili svou nevinost. Poprvé v životě zažili pocit studu a když uslyšeli Boží hlas, zkusili se schovat. Marně. Bůh je totiž někdo, před kým se skrýt nelze. Po otázce: „Co jste to provedli?“ obvinil Adam svou ženu a ta obvinila hada. Výsledkem bylo vyhnání z ráje.

Příběh má mnohé aspekty a já bych se rád soustředil na jeden z těch nejpodivnějších. Ženě byly přisouzeny porodní bolesti, Adam se dozvěděl o tvrdé dřině, která ho čeká. A poté následují tři zdánlivě nesouvisející věty: *V potu tváře budeš jíst svůj chléb, dokud se nevrátíš do země, ze které si byl vzat, protože prach jsi a v prach se navrátíš. A Adam dal své ženě jméno Chava (Eva), protože se stane matkou všeho živého. Bůh jim udělal šaty z kůže a Adam s manželkou se do nich oblékli.*

Ten problém je očividný. Adam právě obvinil svou ženu, že ho svedla k hříchu a že je díky ní odsouzen k smrtelnosti. Tak proč jí tedy v tento okamžik dává nové jméno? A proč Bůh Adama s Chavou, když je vyhnal z rajské zahrady, odívá? Vždyť přece právě v důsledku hříchu pocítili, že jsou nazí a začali se stydět! Proč ta náhlá změna nálady? Proč hořkost předchozích vět nečekaně sládne a proč se Adam k Chavě a zároveň Bůh k prvnímu páru lidí chová s takovou citlivostí? I známý komentátor Tóry Raši je natolik zmatený, že tvrdí, že tyto věty jsou vytrženy z kontextu a patří jinam. Jakoby nám chtěl říct, že v této konstelaci je nedokáže vyložit.

Když Adam zaslechl slova: „Prach jsi a v prach se navrátíš,“ uvědomil si poprvé svou vlastní smrtelnost. Není hlubšího poznání nás samých, než uvědomění si, že jednou zemřeme, nebudeme na světě a svět bude bez nás. Lidská civilizace se zrodila v představě, že náš život je omezený na zlomek věčnosti. Že náš čas vyprší dříve, než se nadějeme.

Tóra o Adamových myšlenkách v této těžké chvíli mlčí, my se je ale můžeme pokusit zrekonstruovat. Jak to bylo? Do této chvíle Adamovi smrt nepřišla na mysl. Až teď. A s ní otázka – pokud zemře, co ho přežije? Je v nás něco, co nás přežije? V té chvíli si Adam vzpomněl na Boží slova ženě: „V bolestech budeš rodit.“ Ano, Chava bude rodit v bolestech, ale bude rodit. Bude na svět přivádět nový život! V ten moment si Adam uvědomil, že ačkoliv on zemře, tak pokud se mu narodí děti, něco z něj bude žít dál – jeho geny, jeho příklady, jeho ideály.

V tomto poznání je skryta i naše nesmrtelnost a toto poznání výrazně ovlivnilo celý myšlenkový svět judaismu. (Na rozdíl od ostatních starověkých, ale i soudobých civilizací). Babylonská věž a monumentální egyptské stavby, dva klasické záblesky, kterými nám Tóra starověký svět představuje, poukazují na jinou představu. Představu, ve které svou smrtelnost porazíme zbudováním monumentálního díla, které nezavane ani písek času. V protikladu k tomu vychází judaismus ze zcela jiného přesvědčení. Podle něj svou smrtelnost překonáme, pokud vneseme do srdcí svých dětí své ideály. A naše děti je předají svým dětem a tak dále až do konce světa. Obrazně můžeme říct, že jestliže se Babyloňané a Egyptané starali o ohromující stavby, praotec Avraham (Abrahám) a jeho potomci se věnovali avtaletům. Judaismus je charakteristický svým zaměřením na děti, které se v něm dostaly do centra pozornosti. *(kráceno)*